

Isten misszióra hív

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 11:1-9; 12:1-3; 12:10–13:1;

Dániel 9:24-27; Máté 1:21; Apostolok cselekedetei 1:8; 8:1-4

„De erőt kaptok, amikor a Szentlélek eljön rátok, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig” (ApCsel 1:8, ÚRK).

Isten időnként kimozdít bennünket a komfortzónánkból és elküld a missziójába. Van, amikor olyan változás kell ahhoz, hogy elérje a céljait, mint az emberek szétszórása Babel tornyánál. „Ez a szétszóródás volt a föld benépesítésének eszköze. Így valósult meg az Úr szándéka” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 90. o.). Ábrahám elköltözése egy másik országba szintén Isten eszköze volt (1Mózes 12. fejezet). Jézus tanítványai a saját népük közül (Az *apostolok cselekedetei* 3. fejezet) mentek el más népekhez, hogy értük is dolgozzanak (ApCsel 8:1-4). ApCsel 1:8 versében Krisztus lefekteti az evangéliumhirdetés alapelveit: kezdjünk helyben, Jeruzsálemben és Júdeában, majd menjünk el Samáriába, végül a világ végső határaitra.

Még ha nem is hagyjuk el az országunkat, Isten akkor is azt szeretné, ha minden embert elérnénk magunk körül. Amikor a jeruzsálemi gyülekezet öncélúvá vált, Isten szétszórta őket. Üldözés jött, az emberek szenvedtek, de ez a sajnálatos esemény lett az eszköze annak, hogy az örömhír az egész világon elterjedjen.

KILÉPÉS A KOMFORTZÓNÁNKBÓL

Isten ki akar mozdítani bennünket a komfortzónánkból, hogy el tudjunk érni másokat. A vágyunk, hogy saját népünk vagy hasonló szociális helyzetben élők között maradjunk önzéshez, akár még gonosz dolgokhoz is vezethet. Ez Bábel történetének egyik megtanulandó leckéje.

Olvassuk el 1Móz 11:1-9 verseit! Mi volt az emberek szándéka? Mit akartak tenni, és miért hiúsította meg Isten a tervüket?

Bábel története megmutatja, micsoda törekvései voltak az embereknek. Egy monumentális építményt akartak felhúzni, egy várost és egy tornyot, amilyen nem volt sehol a világon: „várost és tornyot, melynek teteje az eget érje, és szerezzünk magunknak nevet” (1Móz 11:4, ÚRK).

Hányszor és hányszor akarják ugyanezt az emberek ma is, legyenek akár politikusok, művészek, üzletemberek vagy vallások képviselői. Mindenki feledhetetlen nevet akar szerezni magának. Mennyire értelmetlen és hiábavaló az erőlködésük (lásd még Préd 2:1-11)!

1Móz 11:4 szerint az emberek azért akartak tornyot építeni, hogy elkerüljék a szétszóródást a földön. Együtt akartak maradni, hogy saját önző céljaik szerint éljenek. Istennek azonban más volt a terve.

Az emberek a munkában is összefogtak. Csakhogy „Ezt mondta az ÚR: Íme, e nép egy, és az egésznek egy a nyelve, de munkájának ez csak a kezdete. Bizony semmi sem gátolja, hogy véghez vigyenek mindent, amit elgondolnak magukban” (1Móz 11:6, ÚRK). Ez az ambiciózus terv bűnös szándékot takart. Bár a Biblia nem mondja ki egyértelműen, Ellen White szerint az emberek nem hittek Isten ígéretében, miszerint soha többé nem pusztítja el a földet özönvíz által (1Móz 9:14-15). Azért tervezték a munkát, mert úgy érezték volna magukat biztonságban, nem bíztak Isten kijelentésében. Bármi is vezette őket, Isten pontosan tudta, hogy a szándékaik nem tiszták, tele voltak önző ambíciókkal, ezért megakadályozta őket azok megvalósításában.

Része vagy esetleg olyan csoportnak, akikkel kényelmesen érzitek magatokat egymás között? Hogyan lehetséges összefogni olyanokkal, akik nem azonos etnikai csoporthoz vagy nemzetiséghez tartoznak?

ÁLDÁSSÁ VÁLNI AZ EGÉSZ VILÁG SZÁMÁRA

Olvassuk el 1Móz 12:1-3 verseit! Isten Ábrámnak adott utasítása milyen szempontból volt a misszióra való hívás is?

Isten arra kérte Ábrámot (akit később Ábrahámnak nevezett el), hogy hagyja el a földjét és a népét, és menjen el egy másik országba. Ez is részét képezte annak, hogy általa valósítsa meg a terveit. Ábrám pedig ment, amint Isten Igéjében látható.

Ha Istennek van terve veled, talán neked is el kell hagynod a szélesebb értelemben vett családot, népedet, hogy arra a helyre menj, amit Isten nyit meg számodra szolgálati területként, így mások számára áldás lehetsz.

Olvassuk el a következő igét! Mit mondanak ezek Isten szövetségéről és ígértéről?

1Móz 3:15 _____

1Móz 17:19 _____

4Móz 24:17 _____

Ézs 9:6 _____

Dán 9:24-27 _____

Mt 1:21 _____

Mindegyik igében egyértelmű, hogy Isten be akarta váltani az Édenben tett ígértét: jön majd valaki, aki megoldást hoz a bűn problémájára. Ő volt Jézus Krisztus, a Messiás, aki Ábrahám és Izsák vonalából származott (Sára által). Zsid 11:9 kijelenti, hogy Izsák és Jákob az Ábrahámnak tett ígért örökösei voltak.

Nem világos, mennyit tudott vagy értett meg Ábrahám abból, hogyan érkezik majd el általa a Mag, de egyszerűen elindult hittel. *„Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni, és kiment, nem tudva, hova megy”* (Zsid 11:8, ÚRK). Milyen jó példa ez a mi számunkra!

Tegyük fel, hogy Isten elhív, de nem tudod, hova! Hogy reagálnál, és miért úgy?

ÁBRAHÁM ELHÍVÁSA

Isten hívását követve Ábrahám elment arra a vidékre, amit Isten megmutatott neki. Azonban már a kezdetektől úgy tűnt, hogy a dolgok nem a legjobban alakulnak. A Biblia szerint megérkezett a kijelölt helyre, de „*kánaániak voltak azon a földön*” (1Móz 12:6, ÚRK), az erőszakosságuk és kegyetlenségük miatt hírhedt pogányok. Nem véletlen, hogy rögtön az érkezése után megjelent neki az Úr, és azt mondta: „*A te utódaidnak adom ezt a földet*” (1Móz 12:7, ÚRK). Kétség sem fér hozzá, hogy Ábrahámnak megerősítésre volt szüksége. Ám még ezek után sem alakultak a legjobban a dolgok, legálábbis eleinte nem.

Olvassuk el 1Móz 12:10–13:1 verseit! Mi minden történt veled, és milyen hibát követtél el Isten embere?

Kiábrándító lehetett számára, hogy miután elhagyta a kényelmes és minden valószínűség szerint jól menő életkörülményeit hazájában, csak ment, „*nem tudván, hová megy*” (Zsid 11:8). Ráadásul az egyik első, amivel szembesült az éhínség volt. Olyan nagy volt a szükség, hogy el kellett hagynia a földet, amiről Isten azt mondta, hogy ott telepedjen le. Azután a dolgok még rosszabbra fordultak.

„Ábrahámról egyiptomi tartózkodásakor kiderült, hogy nem mentes az emberi gyengeségtől és tökéletlenségtől. Eltitkolta, hogy Sára a felesége. Ezzel azt tanúsította, hogy nem bízik Isten gondviselésében, és nincs olyan erős hite és bátorsága, amiről eddig életével már sokszor bizonyosságot tett... Ábrahám hitetlensége miatt Sára nagy veszélybe került. Egyiptom királya, aki hallott Sára szépségéről, palotájába hozatta az asszonyt, hogy feleségül vegye. De a végtelenül irgalmas Isten megbüntette a királyi családot, hogy megoltalmazza Sárát” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 98. o.).

Sosem mondta senki, hogy a missziómunka könnyű, és azzal, hogy Ábrahám hazudott és megtévesztett másokat, csak még nehezebbé vált. Szerencsére Isten türelmes, nem vetette el szolgáját ezért a hibáért, amely sajnos nem az egyetlen volt, amit a pátriárka elkövetett.

Jó tudni, hogyha alázattal és hittel ragaszkodunk Istenhez, ahogy Ábrahám tette, nemcsak a hibáinkra, bűneinkre és tévedéseinkre nyerünk bocsánatot, hanem Isten a misszióban is fel tud bennünket használni.

Mit tanulhatunk Ábrahám egyiptomi tartózkodásának történetéből?

A KORAI EGYHÁZ ÉS KOMFORTZÓNÁI

Olvassuk el ApCsel 8:1-4 verseit! Mi idézte elő a komfortzónából való kilépést a korai egyházban?

Egészen addig a korai egyház főleg Jeruzsálemben működött (illetve zsidó területeken a zsidó nép között). Amikor az üldözés elkezdődött, amiben Saul, a buzgó farizeus is aktívan részt vállalt, a jeruzsálemi gyülekezet elszéledt Júdea és Samária vidékeire. Jézus megmondta ApCsel 1:8 versében, hogy *„tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában”* (ÚRK). Mindez teljesedett, ahogy ApCsel 8:4 versében látható: *„Akik pedig szétszórattak, elmentek, és hirdették az igét”* (ÚRK).

A tanítványok ezután is főleg zsidó területeken és a közvetlenül szomszédos városokban hirdették az igét. ApCsel 11:19 arra utal, hogy bár a gyülekezet tagjai Fönícia (Libanon) és Ciprus vidékén szétszóródtak, ekkor még csak Izrael népe között prédikálták az üzenetet. Krisztus tanítványai és a korai egyház ebben az időszakban nem igazán akarták Istenhez vonzani a pogányokat. Még nagyon szűk fogalmaik voltak a küldetésükről.

Péter, az egyik tanítvány és a gyülekezet egyik vezetője vonakodott a pogánymissziótól, még azután is, hogy Pál belekezdett. A körülmétkedés apostolaként (utalás a zsidókra) ismerték, míg Pál volt a pogányok apostola (Gal 2:8). A korai időkben Péter nem is akart pogányokkal mutatkozni (Gal 2:11-12). Azonban Isten őt is kimozdította a komfortzónájából, átformálta a gondolkodását. Ekkor kezdte megtanulni, mivel is jár igazán a missziós megbízás, és hogy Jézus halálának az egész világ számára van jelentősége.

Olvassuk el ApCsel 10:9-15, 28-29 verseit! Milyen üzenetet küldött Péternek az Úr, és miként alkalmazhatjuk ezt az elvet ma, korunk missziójában?

KEZDJÜK OTT, AHOL ÉPPEN VAGYUNK!

Olvassuk el ApCsel 1:8 versét! Milyen elvet mutat be Jézus az evangelizálás, a bizonyágtevés munkájával kapcsolatban?

Ez a Jézus által meghatározott elv mutat rá, hogyan kell fellépniük az Ő tanítványaiként, akik be akarják mutatni a jó hírt. Az üzenet hirdetése nem mások meggyőzése arról, hogy mit csinálnak rosszul, hanem Jézus megismertetése, amint megjelenik a hármasszangyalis üzenetben (Jel 14:6-12).

Van azonban még néhány alapelv Jézus szavaiban:

Először is: „*tanúim lesztek Jeruzsálemben*” (ApCsel 1:8). Ahogy korábban láttuk, de érdemes megismételni: ott kell tanúskodnunk, ahol fizikailag tartózkodunk. Ebbe beleértendő az otthonunk, a gyülekezetünk, a szomszédságunk és a közösség. Elsőként ott kell tanúskodnunk, ahol vagyunk, azon a területen, ahova Isten eredetileg helyezett bennünket – az otthonunk és a munkánk világában, azok között, akik a legközelebb vannak hozzánk – a szűk vagy a tágabb családunk, a gyülekezetünkbe járók, a kolégák, a szomszédok és a környezetünkben élők között.

Egyeseket csak a távoli országokban, idegen kultúrákban történő misszió érdekel, nem tanúskodnak a körülöttük élőknek. Csakhogy ott kell kezdenünk, ahol élünk, és csak akkor továbbmenni, ha az Úr vezet erre.

Másodszor: „*Júdeában és Samáriában és a föld legvégső határáig*” (ApCsel 1:8, ÚRK). Jézus megerősíti, hogy a misszió magában foglalja a kulturális határok átlépését is. Kaphatunk elhívást arra, hogy elköltözzünk idegen területekre, más társadalmak, etnikumok, vallási csoportok közé. A helybeliek között könnyebb az ige hirdetése, mivel minimális kulturális különbséget kell áthidalni. A világ bizonyos területein mindössze egy klán vagy törzs tagjai teszik ki a gyülekezetet. Jézus azonban kimondja a nagy misszióparancsban, hogy tanúiként ki kell mozdulnunk a komfortzónánkból, és a forrásainkat mások érdekében kell mozgósítanunk.

Kihívás: Keress és készíts listát speciális szükségletű emberek olyan csoportjairól, akik a környezetekben élnek, de az elérésükért a gyülekezet még nem tett semmit!

Kihívásra fel! Kezdj el imádkozni a lehetőségért, hogy a közeljövőben a gyülekezet missziót kezdhesen a környékbeli speciális szükségletű emberek között!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A nagy megbízás” és „Az igazságot kereső” c. fejezetek, 17-22. és 88-95. o.

„Mennybemenetele előtt Krisztus megbízta tanítványait. Megmondta nekik, hogy ők a végrehajtói akaratának, amelyben örökségül hagyta a világnak az örök élet kincseit. Tanúim voltatok – mondta nekik –, hogy életemet feláldoztam a világért. Láttátok fáradozásomat Izraelért. Bár népem nem akart hozzám jönni, hogy élete legyen, a papok és a főemberek pedig kedvük szerint bántak velem, elutasítottak, még egy alkalmat kaptak Isten Fia elfogadására. Láttátok, hogy mindazokat, akik bűneiket megvallva jöttek hozzám, szívesen fogadtam. Aki hozzám tér, azt semmiképpen nem taszítom el. Reátok, tanítványaimra bízom e kegyelmi üzenetet. Tovább kell ezt adnotok a zsidónak, valamint a pogányoknak; Izraelnek először, azután minden nemzetnek, nyelvnek és népnek. Mindazok, akik hisznek, egy egyházba lesznek összegyűjtve” (i. m. 18. o.).

A nagy misszióparancs világos: „*Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet*” (Mt 28:19). „Az evangéliumi megbízatás Krisztus országának nagy missziós okirata. A tanítványok komolyan dolgoztak a lelkekért, és mindenkihez eljuttatták a kegyelmi meghívást. Nem várták, hogy az emberek hozzájuk jöjjenek, ők mentek üzenetükkel az emberekhez” (u. o.).

„Napjainkban is sokan vannak, akik közelebb állnak Isten országához, mint ahogy azt feltételezzük. A bűn e sötét világában az Úrnak sok olyan becses drágaköve van, akikhez szeretné hírnökeit elküldeni. Mindenütt vannak, akik hajlandók Krisztus mellé állni. Sokan többre fogják értékelni Isten bölcsességét minden földi előnynél, és a világosság hűséges hordozóivá válnak... Meggyőződtek arról, hogy Péter eljárása Isten tervének közvetlen beteljesülése volt, és előítéletük, valamint elzárkózásuk teljesen ellentétes az evangélium szellemével. Dicsőítették Istent, mondván: »*Akkor tehát a pogányoknak is megadta Isten a megtérést az életre.*« Így vita nélkül lerombolták az előítéletet, elhagyták az évszázadok szokásai által meghonosodott elzárkózást, és megnyílt a pogányok számára az evangélium hirdetésének útja” (i. m. 94-95. o.).

Megbeszélendő kérdések:

1. Hogyan határoznád meg a *misszió* szót a saját életedre alkalmazva?
2. Miként jelenhet meg a *misszió* a napi szokásaidban, a hozzáállásodban? A hétköznapi tevékenységeidben hogyan mutatkozhat meg még inkább a *missziós szemlélet*?

PESZT RÁHEL: MÁS LESZEK

Fogadj el s meglátod, más leszek.
Mélyről feltörő napsugár leszek.
Bátorítás leszek és öröm.
Segítőkézség és megfogalmazhatatlan, örök,
néma vagy döcögősen szavakba öntött:
Hála leszek.
Hosszú teletmet változtatod nyárrá,
ha elfogadsz
s nem kürtölöd világgá hibámat.
Csak csendesesen megrósz: „Nem kellett volna...”
De tudhatom,
a bocsánatod már készen áll az ajtóban
arra, hogy nevéen szólítsam.
Fogadj el, ha nem vagyok szeretetre méltó,
hanem undok, zajos, ellenszenves vagy ostoba
vagy csak épp nem JÓ.
Mutasd meg HOGY szeret az Isten,
ha megy neked,
hogy meg tudjam tanulni...
és egy nap
valahol, valahogy, valamilyen kontextusban,
ha elég jó tükröm volt: viszonozzam.
Hogy majd egy nap,
rajtam keresztül tanítson Isten másokat.
Arra, hogy a szeretet úgy növekszik,
ha az Élet vize és a Lélek napsugara
minél több szájból és szempárból
öntözi, éri, simogatja.